

GLAVNA SEKCIJA NACIONALNOG PROGRAMA 58. FESTIVALA IGRANOG FILMA U PULI: "KOKO I DUHOVI" DANIELA KUŠANA

Piše **Mate ĆURIĆ**

Glasno, ali kratko, s predsjednikom ponovno u Areni, bez suvišnih datakata i uglavnom sve u filmskom celofanu, s podosta političara jer je datum određen pa su se pokazali, puna Arena i jedno svjetsko filmsko ime u masi pod zvijezdama - eto, to je u najkraćim crtama slika s otvorenja 58. Pule, kojoj je podlegao i režiser James Ivory kada je s pozornice i sa Zlatnom Arenom za svoje stvaralaštvo rekao gledateljima da bi svakom režiseru bila iznimna čast naći se na njegovom mjestu i u takvom ambijentu. I predsjednik Josipović imao je potrebu zahvaliti se tom sačuvanom trenutku najvećeg svjetskog filmskog gledališta pod zvijezdama.

Tako je i gradonačelnik Boris Miletić poletio na krilima pohvala pa je progovorio na mnogobrojnim jezicima. Nino čeka svoju priliku u Motovunu, a inauguriran je i novi party prostor ispod hotela Histria u obnovljenom Yacht klubu i šteta ga je ne koristiti sve ove filmske noći. Također je dirnuta i još jedna pulska filmska zadatost i svetinja - nestala je 35 mm traka. Kako sam prema svim promjenama u startu skeptičan - kad je Pula u pitanju - nadao sam se iznimkama i polaganom prijelazu na digitalnu tehniku, a kad tamo nijedna 35-ica. Sudeći po navali debitana ove godine i kvaliteti nekih filmova, bojim se da se malo požurilo.

Drugim riječima, od ove godine ćemo bilježiti da se s pedesetak tisuća eura, evo, može doći u Arenu, a to vam je isto ono kad je neka firma za par tisuća kuna prije nekoliko godina iznajmila amfiteatar za koktel svojih poslovnih partnera koji su stigli na maloj brodici, ali je zato vatromet bio dvaput duži nego ovaj preksinoćnji. Puljani su s pravom bili konsternirani zbog toga, a volio bih da me vrijeme demantira da će s vremenom tako reagi-

Spasimo djecu od dosade

Nitko ne kaže da ova priča nema filmskog potencijala, pokazalo se da ima i talentiranih glumaca: Antonio Parač (Koko), Ivan Maltarić (Božo) i Kristian Bonačić (Zlatko), ali tako je složena da ju je naprosto nemoguće pratiti, dosadna je, nepovezana, puna rupa i nedosljednosti, s iscrpljujućim dijalozima i ozbiljnim glumačkim facama, umjesto razigrane dječje mašte, igre, humora i spoticanja koja plijene pažnju svake publike, a ne samo one najmlađe, kojoj je film prvenstveno namijenjen

nije gledao, već je mislio da je dovoljno odrasti uz literarnog oca Koka pa će duhovi sami sve ostalo učiniti. Nitko ne kaže da ova priča nema filmskog potencijala, pokazalo se da ima i talentiranih glumaca: Antonio Parač (Koko), Ivan Maltarić (Božo) i Kristian Bonačić (Zlatko), ali tako je složena da ju je naprosto nemoguće pratiti, dosadna je, nepovezana, puna rupa i nedosljednosti, s iscrpljujućim

biljni, kao da tragaju za Bin Ladenom, a ne za igrom. U usporedbi s ovim filmom i inspektor Columbo čini se kao dječji lik. Naprosto je neshvatljivo što se ovolikom količine grča i ozbiljnosti htjelo postići, kao da čitamo knjigu, a ne da se igramo njenim likovima; čak je i glazba (Dinko Appelt) zagazila u dramatičnost, kao da gledamo "Psiho".

Normalno je onda u svemu ovome da je jedna takva

krušku pod njušku i pita ga hoće li biti još zgodna, možda i za nekoliko TV-epizoda. I tako je sve otklizalo u marketing. No, uz psa Cara, zabrinutu mamu Nedu (Dijana Vidušin) i inspektora (Rakan Rushaidat) najvrjedniji dio filma je animirana špica na kraju, kojom je trebalo sve početi. Možda bi tada atmosfera i ritam bili bolji, a ne ovako "sa stavom", što promiče Šprajc.

Američka komedija iz međunarodnog programa Meridijani "Djeca su dobro" Lise Cholodenko podučava nas o suvišnosti muškaraca u današnjem svijetu te da je njihova uloga samo reproduktivne naravi, ne bi li svoje sjeme prodali (donirali) u za to predviđenu banku. Pa se tada lezbijski par odluči malo poigrati obitelji, da začnu i da djeca imaju dvije mame, od kojih jedna malo vuče na muško. Ako se ono malo preostalih heteroseksualnih ekspozata usprotivi toj ulozi ili se ne dajbože poželi uvući kao uljez u tu novu svjetsku obitelj, dobit će po prstima i vrata će mu se zalupiti pred nosom.

Naposlijetku, ni takvi više nisu potrebni jer je dovoljno muških parova u gej svijetu koji se i tako razbacuju svojim sjemenom ne znajući što će s njime - osim u banku ako zatreba sekama s kojima dijele uzvišene emocije ili kada im neka pristane biti surogat majkom za buduću obitelj tate i tate. Bilo je nade i iskušenja da se sve vrati "u normalu" i da tata bude otac, a mati majka, ali neš ti predaje u situaciji kada dvije dive, Julianne Moore i Annette Bening, rade za "našu stvar" i budućnost u kojoj će se otac (Mark Ruffalo) naći u nekoj vitrini ispod koje će pisati: "Bljak, heteroseksualac"! Tolerancija za različitost je jedno, ovdje je već riječ o novom rasizmu.

Koko (Antonio Parač) i Božo (Ivan Maltarić) u potrazi za duhom

rati i na digitalno doba, u kojemu svatko može snimiti film za malo novca. Sve se politike vole hvaliti brojem, a tko mari za sadržaj.

Da sam u pravu evo primjera s drugim filmom iz Nacionalnog programa "Koko i duhovi", još jednog hrvatskog obiteljskog dvojca - sina Daniela Kušana kao režisera i oca Ivana Kušana kao scenarista. Ovdje je riječ o detektivskom filmu za djecu, školskoj lektiri i žanru za

kojim kina naprosto vapi, što zorno potvrđuje slovenski primjer najgledanijeg njihovog filma do sada, s blizu tristo tisuća gledatelja - "Gremo mi po svoje", ali i primjera priča o Harryju Potteru, Gospodarima prstenova, da ne spominjem one božićne zgodne s klintcem samim kod kuće. Zašto ne spomenuti i domaći primjer Gluščevićevog "Vuka samotnjaka" te Reiljin "Vlak u snijegu".

Očito Daniel Kušan sve to

dijalozima i ozbiljnim glumačkim facama, umjesto razigrane dječje mašte, igre, humora i spoticanja koja plijene pažnju svake publike, a ne samo one najmlađe kojoj je film prvenstveno namijenjen.

Kad ne bi bilo na stotine filmova na sličnu temu, u čemu su se posebno isticali Česi i koje smo gledali na malim ekranima, možda bi netko i povjerovao da dječaci u ulozi detektiva moraju biti toliko oz-

nespretnost ozbiljno dovela u pitanje smisao uloge Vinceka (Predrag Vušović) za kojim se traga i koji se ukazuje kao duh pred Kokovim prozorom. Peđa je u međuvremenu stvarno umro i ta asocijacija ovdje je prilično neumjesna. Zapravo je sve pogrešno krenulo od prvog kadra, u kojemu HRT-ov spiker Zoran Šorajc u Dnevniku najavljuje nove zgodne malih detektiva, a onda novinarka Koku gura